Το έργο της Μαρίας Κομπατσιάρη είναι συνήθως επιφάνειες επεξεργασμένες με δυναμισμό και ποιητικότητα. Η καλλιτέχνις ως πηγή έμπνευσης έχει τις ποικίλες στιγμές της φύσης, και με αισθαντικότητα προβάλλει πρωτόγνωρους σχηματισμούς, υπαινικτικές αντιπαραβολές, “ζεστά” και συγχρόνως μυστηριώδη τοπία. Αντικείμενα κάθε είδους, ενορχηστρωμένα από το χρώμα, οργανωμένα από την ύλη, μεμονωμένες παραστάσεις -λουλούδι, πουλί, ανθρώπινη μορφή- δεν συντίθενται ως τα συστατικά μιας σουρεαλιστικής αναφοράς αλλά ως στοιχεία που συνθέτουν το αισθαντικό περιβάλλον της ζωγράφου. Βιώματα, μνήμες, αναπολήσεις και αναμνήσεις ενός αφαιρετικά ονειρικού κόσμου, τροφοδοτούνται από ένα ποιητικό ένστικτο και μια δημιουργική φαντασία. Χάρη στους ζωγραφικούς χειρισμούς και την επιλογή των υλικών της. Η Κομπατσιάρη αρθρώνει το έργο της σε μια αδιάσπαστη ενότητα και συγχρόνως του προσδίδει πλαστικότητα, μέσα δε από την αραίωση και την πύκνωση του χρώματος δημιουργείται ένας ιδιόμορφος ονειρικός παλμός. Έχοντας συνείδηση η Κομπατσιάρη ότι η ζωγραφική -δηλαδή η δυσδιάστατη επιφάνεια- είναι ένα άλλο ανεξάρτητο αντικείμενο, που δεν αναπαριστά την φύση, αλλά παριστά ένα νέο αντικείμενο, απομακρύνεται από την πιστή αναπαράσταση της φύσης. Απελευθερωμένη μ’ αυτόν τον τρόπο από τους θεματικούς περιορισμούς η καλλιτέχνης επικεντρώνεται, με επιμέλεια μπορούμε να πούμε, στους χειρισμούς της τεχνικής του χρώματος.

Βασικά της υλικά τα χρωματιστά μελάνια, τα οποία αποδίδουν στο έργο ποιότητες παρόμοιες μ’ αυτές της ακουαρέλας, τονίζοντας όμως και τις δυσκολίες που εμπεριέχει η χρήση αυτού του υλικού, όπως και τις δυνατότητες για παρεμβάσεις με την χρήση άλλων υλικών, όπως το λάδι. Ο χώρος της, παρά τις επιλεγόμενες μικρές διαστάσεις, διαμορφώνεται έτσι ώστε οι υλικές διαφάνειες να αποδίδουν πολλαπλά πεδία τα οποία επιτρέπουν την διείσδυση της όρασης σ’ ένα κόσμο που ξεπερνά τα υλικά σύνορα.

Από το εικαστικό έργο της Κομπατσιάρη διαφαίνεται η κλασική μάθηση της καλλιτέχνιδας για την κυριαρχία χρωμάτων, γραμμών και ιδεών που δεν είναι όμως παρά το πρόσχημα και το μέσον για ένα φανταστικό ταξίδι στο οποίο οι φωτεινοί “ρυθμοί” που αναπτύσσονται, ο χρόνος δεν έχει παρά δευτερεύουσα σημασία.

Δωροθέα Κοντολετζίδου, κείμενο από την έκδοση 2000 του Cd-Rom